

Przedpłata:
w ekspedycji 0,75 zł
na pocztę 0,88 zł
Oređownik Urzęd.
wychodzi
w sobotę.

OREĐOWNIK

Powiatu Leszczyńskiego.

Ogłoszenia:
przyjmuje się
za opłatą 10 gr
za wiersz mm.
4-lamowy.

Administracja: „Drukarnia Leszczyńska“ Spółdzielnia z odp. ogr. w Lesznie, ul. Wolności nr. 21. — Telefon 61.

STATUT

Cywilnej Szkoły Kucia Koni Wydziału Powiatowego w Lesznie.

§ 1.

Na podstawie statutu niniejszego zostaje założona w Lesznie powiatu leszczyńskiego, województwa Poznańskiego przez Wydział Powiatowy cywilna szkoła kucia koni pod nazwą Szkoła Kucia Koni Wydziału Powiatowego.

§ 2.

Zadaniem szkoły jest:

- kształcenie czeladników kowalskich w prawidłowym i przystosowanym do potrzeb rolnictwa kuciu koni oraz w należytem pielęgnowaniu kopyt,
- przygotowanie kowali do samodzielnego wykonywania zawodu kucia koni.

§ 3.

Wydział Powiatowy powołuje:

- lekarza weterynaryjnego do kierownictwa szkołą i prowadzenia nauczania teoretycznego,
- osobę upoważnioną do samodzielnego wykonywania zawodu kucia koni do prowadzenia nauczania praktycznego kucia koni pod nadzorem lekarza weterynaryjnego.

§ 4.

Nauczanie praktyczne odbywa się w kuźni.

§ 5.

Czas nauczania w szkole kucia koni trwa od trzech do sześciu miesięcy, w zależności od przygotowania kandydata.

§ 6.

Do cywilnej szkoły kucia koni mogą być dopuszczone osoby, które

- ukończyły co najmniej 19^l lat życia,
- umieją czytać i pisać, oraz
- złożyły wymagany w prawie przemysłowem egzamin na czeladnika kowalskiego.

Podanie o przyjęcie do szkoły lub na kurs kandydaci winni wnieść do kierownika szkoły lub kursu z dołączeniem świadectwa urodzenia, świadectwa złożenia egzaminu na czeladnika, świadectwa zdrowia oraz własnoręcznie napisanego życiorysu.

§ 7.

Nauczanie w szkole jest bezpłatne.

§ 8.

Uczniowie otrzymują mieszkanie, światło, opał i łóżko bezpłatnie.

§ 9.

Uczniowie winni posiadać własny fartuch skórzany i narzędzia do podkuwania koni (młotek-widłak, nóż angielski, tarnik, rozkuwacz i obcegi do kucia).

§ 10.

Nauczanie teoretyczne.

Przedmiotami nauczania teoretycznego są następujące przedmioty:

- ogólne pojęcie o budowie konia,
- budowa dolnej części kończyny i jej czynności:

- kość kopytowa, strzałkowa, koronowa, pięcynowa, nadpięcynowa, kości rysikowe, trzeszczkowe,
 - wiązadła, stawy, ścięgna,
 - chrząstka kopytowa, strzałka gąbczasta,
 - części mięsne, naczynia i nerwy,
 - puszka rogowa, narastanie rogu, zużywanie się rogu, własności rogu,
 - mechanika kopyta, wpływ terenu na kopyto niepodkute,
 - postawy kończyń, prawidłowe i nieprawidłowe,
 - wpływ postawy kończyn na ukształtowanie kopyt,
 - praca kopyta, chody prawidłowe i nieprawidłowe,
 - kopyta prawidłowe i nieprawidłowe.
- 3) materiały i narzędzia podkownicze:
- żelazo, stal, węgiel, koks, węgiel drzewny,
 - podkowa, podkowa typu wojskowego, rodzaje podków (dla koni pociągowych, ciężarowych i wyścigowych — letnie i zimowe), podkowa prawidłowa i jej wymiary, podkowa dla mula, półfabrykat, podkowa fabryczna, wyrób podkowy ze starego żelaza,
 - podkowiaki, hacce, płytki stalowe, zębce,
 - narzędzia podkownicze,
 - racjonalne urządzenie kuźni i paleniska,
 - przygotowanie kopyt do podkucia, przygotowanie podków i podkuwanie kopyt prawidłowych i nieprawidłowych, a mianowicie:
 - obchodzenie się z końmi przy podkuwaniu, koni narownych,
 - ścieranie się podkowy, terminy przekuwania,
 - badanie kopyta przed podkuciem, odjęcie starej podkowy i znaczenie jej oględzin, struganie kopyta,
 - wybór i przygotowanie podków, dopasowanie i przybicie podkowy,
 - badanie konia po okuciu, cel i znaczenie badania,
 - podkuwanie kopyt nieprawidłowych, podkuwanie przy nieprawidłowych postawach kończyń i nieprawidłowych chodach, struganie kopyt nieprawidłowych, podkuwanie kopyt przy postawie zbieżnej, rozbieżnej, zwartej, rozwartej, podsiebnej, odsiebnej, niedźwiedzkiej, kucie przy strychowaniu się, ściąganiu i potykaniu,
 - podkuwanie koni w miastach (bruk, asfalt itp.) podkowy z linką, podkowy z wkładkami patentowanymi itp.,
 - higiena kopyta:
 - wpływ klimatu, charakteru, gleby i podłoża na róg kopyta,
 - kąpiele kończyn, nalluszczanie kopyt, oczyszczanie kopyt,
 - pielęgnacja kopyta niepodkutego,
 - pielęgnacja kopyta podkutego,
 - pielęgnacja kopyt źrebięcych.
 - choroby kopyt:
 - kopyta: płaskie, pełne, szczudłowate, wąskie i sposób ich podkuwania,

- b) szczeliny i sposoby ustalania ich brzegów, rozpadliny,
- c) ochwał, kształt kopyt po przebytem ochwacie, sposoby podkuwania kopyt po ochwacie,
- d) ściana oddzielona i pusta,
- e) słupek rogowy,
- f) gnicie strzałki,
- g) nagwożdżenie,
- h) zatrat,
- i) skostnienie chrząstki kopytowej,
- j) zagwożdżenie.
- k) podbitek.

Nauczanie praktyczne.

Przedmiotami nauczania praktycznego są:

- 1) wyrób podków:
 - a) letnich i zimowych z uwzględnieniem podków typu wojskowego, podków dla kopyt prawidłowych i na kopyto chore — z żelaza sztabowego, ze starych podków i półfabrykatów,
 - b) wgrzewanie płytek stalowych, zębce.
- 2) podkuwanie kopyt prawidłowych, nieprawidłowych i chorych:
 - a) trzymanie konia, użycie środków poskramiających, trzymanie kończyn,
 - b) odejmowanie podkowy, badanie ściągniętej podkowy i kopyta po rozkuciu,
 - c) przygotowanie kopyta do podkucia (struganie kopyta),
 - d) dopasowanie podkowy i jej przybicia,
 - e) podkuwanie różnych typów koni, podkuwanie różnych rodzajów kopyt nieprawidłowych, podkuwanie przy nieprawidłowych postawach i chodach,
 - f) określenie sposobu podkucia, odpowiedniego dla poszczególnych rodzajów kopyt, krytyczna ocena podkucia różnego kształtu kopyt,
 - g) podkuwanie kopyt chorych,
 - h) struganie kopyt źrebięcych,
 - i) podkuwanie koni do pracy w mieście (na bruku, asfalcie itp.)

§ 11.

Podczas odbywania nauki w szkole uczniowie obowiązani są ściśle stosować się do rozkładu zajęć i zachowywać się poprawnie, spełniając sumiennie poruczoną im pracę.

§ 12.

Egzamin obejmuje część teoretyczną i praktyczną.

W części teoretycznej egzaminu kandydat winien wykazać dostateczną znajomość przedmiotów, wyszczególnionych w § 10 niniejszego statutu.

W części praktycznej egzaminu kandydat winien:

- 1) wykuć z żelaza sztabowego dwie podkowy letnie lub zimowe dla kopyt prawidłowych lub nieprawidłowych — w zależności od pory roku i rodzaju kopyt, jakie posiadają konie, mające być podkute;
- 2) wykuć jedną podkowę na kopyto chore lub do specjalnego użytku (np. dla konia biorącego udział w wyścigach);
- 3) wykonać całkowite okucie dwóch kopyt (letnie lub zimowe) — jednego kopyta tylnego, drugiego przedniego;
- 4) wykonać struganie kopyta źrebięcego, o ile to jest możliwe.

Z pośród podków mających być wykutymi, stosownie do p. 1 i 2, przynajmniej jedna winna być wykuta według typu podkowy używanej w wojsku. Przy wykonywaniu okucia, stosownie do p. 3., pożądanym jest okucie przynajmniej jednego konia z chorem lub wadliwym kopytem, z nieprawidłową postawą kończyn lub nieprawidłowym chodem, przyczem w braku takiego konia należy okuć jednego konia do specjalnego użytku.

Przy kuciu konia, po należytej ocenie starego podkucia, kandydat winien wykazać dokładność i pewność w wykonywaniu:

- a) odjęcia starej podkowy,
- b) oczyszczenia i wystrugania kopyta,
- c) wykucia podkowy,
- d) jej dopasowania,
- e) przybicia.

Leszno, dnia 20. grudnia 1928 r.

- (—) Zenkteler
- (—) Ks. Steinmetz
- (—) Płoszajczak
- (—) Sliwa
- (—) Barczyński
- (—) Hoffmann.

Powyższy statut Cywilnej Szkoły Kucia Koni Wydziału Powiatowego w Lesznie zatwierdza się na podstawie art. 3 pkt. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22. marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych osób trudniących się samodzielnie kuciem koni (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 334) i w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dn. 1. października 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 807).

Warszawa, dnia 22. listopada 1929 r.

Nr. 1515. W. III.

Minister Rolnictwa (—) Niezabytowski

Warszawa, dnia 16. grudnia 1929 r.

Nr. 4485/29.

Minister Przemysłu i Handlu (—) Kwiatkowski.

Powyższe podaję do publicznej wiadomości.

Leszno, dnia 15. stycznia 1930 r.

PRZEWODNICZĄCY WYDZIAŁU POWIATOWEGO

(—) Zenkteler.

STAROSTA POWIATOWY

L. dz. 207/30 W. P.

Zatwierdzenie zastępcy przełożonego obszaru dworskiego w Brylewie.

Na podstawie § 125 ordynacji wiejskiej z dnia 3. 7. 1891 r. zatwierdzam p. Ignacego Kościelnego z Brylewa jako zastępcę przełożonego obszaru dworskiego w Brylewie.

Leszno, dnia 13-go stycznia 1930 r.

STAROSTA POWIATOWY

(—) Zenkteler.

L. dz. 413/30 10. IV.

Uchwała.

Ponowny wybór p. Stęśika z Zaborowa na zastępcę rozjemcy na okręg rozjemczy Zaborowo na przecięg lat 3 zatwierdza się.

Leszno, dnia 28 grudnia 1929 r.

Kolegium Administracyjne Sądu Okręgowego

podp. Piwoński, Dr. Idziński, Dr. Hoffmann,

Kamieński, Dr. Kuryllo.

Leszno, dnia 11 stycznia 1930 r.

PRZEWODNICZĄCY WYDZIAŁU POWIATOWEGO

(—) Zenkteler

STAROSTA POWIATOWY

L. dz. 51/30.W. P.

Podaję do wiadomości spis osób wyłudających zapomogi, których odnośne gminy przynależności zwracać nie będą. (Pismo okólne z dnia 17. X. 1928 r. licz. dz. 12943/28. V.)

L. p.	Nazwisko i imię	Wiek wzgl. data urodz.	Gmina przynależności
1.	Bruchczyk Brunon-Maksym.	27. 4. 1911	Ostrzeszów (Poznań)
2.	Brzeziński Szczepan	—	Zawiercie (Kielce)
3.	Bondaruk Piotr	—	Zubacze gm. Wierzchowice p. Brz
4.	Bujnowska Stanisława	lat 22	Szalczyny gm. Dziewieńska (Wilno)
5.	Chaberski Adam	—	Zawiercie (Kielce)
6.	Derenda Wawrzyn	2. 8. 1883	Dobsko pow. Strzelno (Poznań)
7.	Dziedzic Michał	—	Lagów pow. Opatów (Lwów)
8.	* Falaron Aron Józef	—	Garwolin (Lublin)
9.	Grzesik Ignacy	lat 34	Bronkowice gm. Bodzentyn (Kielce)
10.	Grzelewski Kazimierz	—	Secmin pow. Włoszczów (Kielce)
11.	Gaj Jan	—	Tursko W. pow. Sandomierz (Kielce)
12.	Gaj Stefanja	lat 23	—
13.	Glejzer Chil	—	Turobin pow. Krasnostaw (Lublin)
14.	Kamiński Roman	—	Zawiercie (Kielce)
15.	Kuraś Feliksa	lat 17	Tursko W. pow. Sandomierz (Kielce)
16.	Kutnowski Froim	—	Zawiercie (Kielce)
17.	Koh Abram	—	—
18.	Łyszczynski Jan	ur. 1885	Drochlin (Kielce)
19.	Mendrek Stanisław	—	Opoczno (Kielce)
20.	Małek Rozalja	lat 36	Koronowo powiat Bydgoszcz
21.	Minc Łaja	—	Turabin Lublin
22.	Ociepka Stanisław	—	Zawiercie (Kielce)
23.	Okupski Aleksander	21. 3. 1869	Kłodawy (Łódź)
24.	Pete Adam	—	Zawiercie (Kielce)
25.	Przechodźki Józef	ur. 1911	Ostrów Siedlecki pow. Włodawy (Lublin)
26.	Stefański Marjan	—	Zawiercie (Kielce)
27.	Sutkowska Marja	—	Zahajki (Lublin)
28.	Shajwo Michał	—	Koczany gm. Dziewieniska p. Oszmiana (Wilno)
29.	Szabowski Ignacy	lat 43	Dokszycy pow. Dziśnieński (Wilno)
30.	Wojciechowski Antoni	—	Brzeszówek gm. Węgleszyn p. Jędrzejów (Kielce)
31.	Zachalska Jadwiga	—	Zawiercie (Kielce)
32.	Zygmant Józef	—	Łódź

* Falaron est rzekomo z zawodu inżynierem i stałe miejsce zamieszkania posiada w Bydgoszczy ul. Śląska 13.

Stosownie do pisma okólnego z dnia 17. października 1925 r. l. dz. 12943/25-V. podaję poniżej spis osób wyłudających zapomogi, za które odnośna gmina przynależności udzielonych wsparć nie zwraca.

L. p.	Nazwisko i imię	Wiek wzgl. data urodz.	Gmina przynależności
1.	Chrobak Jan	10. 4. 80	Biała, Kraków
2.	Derba Walerja	—	Rudzisk, powiat Wilno—Troki
3.	Dynia Katarzyna	—	Czystopady, (Tarnopol)
4.	Gadka Stanisław	ur. 1901	Jodłówki, pow. Jasło, (Kraków)
5.	Jarkulisz Józef	„ 1910	Łagiewniki pow. Świętochłowice, (Śląsk)
6.	Kowalski Tadeusz	„ 1898	Jaśle, (Kraków)
7.	Motyl Edward	„ 1899	Rudno, pow. Chrzanów (Kraków)
8.	Mrówka Joanna	„ 1890	Tarnowo, (Kraków)
9.	Maciejewski Konstanty	„ 1902	Tczyca, pow. Miechów, (Polesie)
10.	Piworowicz Edward	—	Gawrańce gm. Dryświastka pow. Brasław (Wilno)
11.	Roszczynalski Antoni	lat 39.	Koronowo, Bydgoszcz (Poznań)
12.	Skulimiec Trofim	—	Obłapy gm. Nieruchoże, pow. Kowel (Wołyń)
13.	Superson Jan	ur. 1897	Turzysk, pow. Kowel (Wołyń)
14.	Słowakiewicz Jan	„ 1912	Biecz, pow. Gorlice (Kraków)
15.	Wojtal Wiktor	27. 11. 1910	Solec, pow. Łżecki (Kielce)
16.	Wieliczko Jan	lat 80	Wicyń, pow. Złotów (Tarnopol)
17.	Zugaj Aniela	ur. 1908	Bączkowa, pow. Bochnia (Kraków)

Poznań, dnia 10. stycznia 1930 r.

Licz. dz. 192/30 P.

Z a W o j e w o d ę:

Wilczyński (—) Naczelnik Wydziału Pracy i Opieki Społecznej.

